

være nem at gaa. Saa skete det, at Konseilspræsidenten fik den Vanskelighed, som for ham var den væsentligste, ryddet af Vejen ved den Omstændighed, at jeg paa min Gruppens Vegne og ligesaa Ordførerne for de andre Grupper erklærede, at vi vilde resignere. Hvor meget vi end kunde ønske ændret i Grundloven paa andre Punkter, var denne Sag saa vigtig, og dens hurtige Fremme betød saa meget, at vi vilde give Afkald paa andre Ændringer og begrænse os til § 32. Da Konseilspræsidenten have faaet den Erklæring fra mit Parti og fra andre Partier, erklærede han, at nu er Tidspunktet gunstigt, Øjeblikket er kommet, og da han yderligere blev forespurgt, om han vilde skride til Handling, svarede han: Selvfølgelig! Og vi fik Sagen forelagt i Aar. Konseilspræsidenten afgav, da Sagen for halvanden Maaned siden var til Behandling i Landstinget, end yderligere Erklæring om, at Tidspunktet for en Grundlovsændrings Gennemførelse af den Art var overmaade gunstigt netop i Øjeblikket. Det var lykkedes at samle alle Partier om denne ene Sag, at faa deres Tilsagn om, at de vilde begrænse sig til dette ene Punkt, vi stode dernæst overfor almindelige Folketingsvalg og overfor Fornyelse af Halvdelen af Landstinget, altsaa i Øjeblikket var Tidspunktet saa gunstigt som vel muligt.

Der var naturligvis andre Vanskeligheder ved Grundlovsændringens Vej, som Konseilspræsidenten i Fjor opstillede som den eneste mulige. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at vare vi først komme ud over den Vanskelighed, at alle Partier samlede sig om Begrænsningen, vilde der rejse sig den, at der maatte opnaas Enighed mellem forskellige Partier om Indholdet af Grundlovsændringen. Vi kunde ikke paa Forhaand gaa ud fra, at den saare enkle Løsning, som Konseilspræsidenten havde opstillet som sit Program: 132 Kredse, uden nogen som helst nærmere Tilføjelse, straks skulde samle almindelig Stemning om sig. Vi kom dog over den Vanskelighed ikke ved Hjælp af Konseilspræsidentens Forslag, men ved det ændrede Forslag, der blev Frugten af Folketingsudvalgets Arbejde. Den højtærede Konseilspræsident vil sikkert indrømme, og alle, der kende Sagens Gang, ville indrømme, at vi fra vor Side have kun kunnet opnaa Enighed om Indholdet af Grundlovsændringen ved megen Ihærdighed og Resignation, men jeg erkender, at ogsaa Konseilspræsidenten og Flertallet

ikke have holdt stift og stejlt paa den enkle og simple Løsning, som Konseilspræsidenten havde foreslaaet. De maatte erkende, at den havde Mangler, de lyttede til vor Kritik, og de toge delvis Hensyn til den. Altsaa, ved megen baade ihærdig og resignerende Støtte fra vor Side lykkedes det i Folketinget at opnaa den meget store, ja aldeles overvejende Tilslutning om Grundlovsændringens Indhold. Sagen blev enstemmig vedtagen, og den blev vedtagen med Tilslutning fra $\frac{9}{10}$ af dette Ting.

Saa kom vi ogsaa over den Vanskelighed, og det viste sig, da Sagen kom til det andet Ting, at det Indhold og den Form for Grundlovsændringen, som vi her havde opnaaet Enighed om, var af den Art, at der i Virkeligheden ogsaa var et Flertal i det andet Ting for Sagens Realitet. Ikke blot fra Venstrereformpartiets Side, men ogsaa fra de frikonservatives Side erkendte man, at en Grundlovsændring med det Indhold havde man intet væsentligt at udsætte paa og kunde for saa vidt gaa med til den. Altsaa ogsaa derom lykkedes det at opnaa Enighed. Den anden store Vanskelighed, som ikke Konseilspræsidenten havde peget paa, men som vi havde fremhævet, var nu overvunden, og Konseilspræsidenten og hans Parti kunne ikke anke over, at de ikke have faaet Støtte til denne Sags Fremme endog fra Sider, hvor de ikke kunde vente det. Jeg erindrer her om, at Københavns Kommunalbestyrelse enstemmig, saavel Borgerrepræsentation som Magistrat, har andraget Lovgivningsmagten om at fremme netop dette Forslag, som blev vedtaget her i Tinget, alle Partier i Københavns Borgerrepræsentation samlede sig derom, og Beslutningen blev tiltraadt enstemmig fra Magistraten. Frederiksberg Kommunalbestyrelse, Landets næststørste Kommune, har gjort det samme. Gentofte Sogneraad, Repræsentanterne for Landets talrigste Sogn, har gjort det samme. Fra et Flertal af danske Byraad foreligger det samme Ønske. Fra den trediestørste By, Aarhus, fra den fjerdestørste By, Odense, fra Landets største og en hel Række andre Købstæder, vistnok Flertallet af Købstæderne, foreligger der i de sidste Maaned Andragender om, at Sagen maatte blive fremmet. Skønt Byraadene selvfølgelig ligesom Socialdemokraterne og andre indse, at det ikke er den ideale Løsning, her foreligger, mene de dog, at det er en Løsning, vi kunne være vel tjente med. De indse, at det er umuligt at opnaa nogen anden, og